

CORECTBooks

r o m a n

g e o r g e ș o v u

Liceenii Rock'N'Roll

GEORGE ȘOVU

LICEENII ROCK 'N' ROLL

Roman

Editura Virtual

2011

ISBN(e): 978-606-599-573-4

Avertisment

Acest volum digital este prevăzut cu sisteme de siguranță anti-piratare. Multiplicarea textului, sub orice formă, este sancționată conform legilor penale în vigoare.

Digitizare realizată de Merlin IT Consulting Ltd. London, U.K.

1.

Sunetul telefonului o tăcu să tresară. Dana întinde mâna spre receptor, dar se oprește, rămânând în așteptare, ca o silabă nerostită, dintr-un drum ce trebuie, totuși, să curgă.

La capătul firului, Mihai, cu receptorul la ureche, simte, dintr-o dată, că cineva i-a secerat picioarele. Ar vrea să se așeze, dar n-are pe ce. „Vasăzică nici acum nu răspunde!”... Privește încordat prin geamul cabinei. Bâjbâie în ceața prin care se desenează parcă urme învălmășite...

Deodată devine foarte atent: pe trotuar, cu geanta pe umăr, Dana își face loc, grăbită, printre pietoni. Microbuzul, în care se află și Mihai, o depășește. Fata întoarce capul. Nu e Dana!...

Băiatul oftează, în timp ce privirea îi este atrasă, din nou, de prezența Danei, acum îmbrăcată într-o rochiță cu flori... Se oprește lângă o tonetă și cumpără o înghețată. Din spate, colegul lor, Șerban, se apropie și o prinde de mână. Pornesc împreună...

Contrariat, Mihai se uită în stânga lui. De pe bancheta microbuzului, Șerban privește și el gânditor, prin fereastră. Tinerii de pe trotuar vor să traverseze. Mașina se oprește brusc la stop. Mihai se lămurește încă o dată că nu e Dana...

— Ce să-i faci? Seamănă... dar nu răsare! exclamă Ionică, prietenul și colegul său, care îi urmărise reacțiile...

— Vezi-ți mai bine de toba ta! îi răspunde Mihai, îmbufnat.

Radu, al patrulea băiat aflat în mașină, izbucnește în râs...

Porniseră cu toții, din fața liceului, cu câteva minute în urmă, spre concurs.

Socrate, fostul lor diriginte, în primele două clase de liceu, ajuns acum director, le strigase, de pe treptele de la intrare:

„Băieți, «Excelsior!»”

„Mai sus de premiul întâi nu se poate, dom' director!” răspunsese Ionică.

„Ba se poate! adăugase Socrate, zâmbind.

„Ex-cel-si-or!” silabisise Ionică, citind cuvântul de pe „fața” instrumentului la care el „cânta”. Era și deviza formației muzicale a liceului, pe care o alcătuiau cei patru: Mihai și Radu - chitariști, Șerban - la orgă electronică, iar Ionică - la baterie. Cel mai bun era, fără îndoială, Mihai. De aceea fusese investit și cu răspunderea de dirigitor. Iar, printr-un concurs de împrejurări, devenise și solist vocal al orchestrei...

Mașina o cotește la stânga pe Bulevardul 1848...

E primăvară! Ionică rulează grăbit geamul din apropiere. Băieții inspiră lacomi aerul proaspăt al dimineții, îmbibat parcă de parfumul florilor... și al speranțelor...

Mihai n-ar putea să spună când a schimbat șoferul drumul. Mașina - mult mai mare și încărcată cu câteva zeci de tineri, între care se află și ei, membrii orchestrei - urcă, gâfâind, panta dintre două dealuri, din grădinile cărora zâmbesc mere pe jumătate roșii...

Geta, prietena lui Ionică și solista formației, fredonează, împreună cu Dana, o melodie veselă, de excursie. Lângă ele, Ionică pisează aerul cu ciocanele imaginare ale tobei sale. În răstimpuri, băieții și fetele, cu lumini de suflute sprintare pe față, îngână refrenul cântecului...

— Domnule profesor, se adresează o fată conducătorului de excursie, aflat pe scaunul din dreapta șoferului, tot nu ne dezvăluiți unde mergem?

— Mergem, Mihaela, nu e de ajuns? răspunde, enigmatic, profesorul. În orice caz, fii sigură, șoferul cunoaște drumul!..

„Îl cunoaște? Cum îl cunoaște?!... se întreabă, neliniștit, Mihai. Drumul e în noi! Adevăratul drum!... Dar cum să-l găsești și să ți-l așterni sub pași?!...”

... Mașina parcă a obosit dintr-o dată. Șoferul reduce viteza tot mai mult, până ce oprește... În fața unei școli...

— Ți-am spus că o să-ți arătăm ceva ce n-ai mai văzut până acum.

— Ce anume? întreabă Dana, curioasă.

— „Rodul pământului”! O plantă autohtonă, dar rarisimă, care se numește „rodul pământului”...

Ionică o luase înainte, intrând pe poarta școlii din satul natal, al lui și al lui Mihai, localitate ce făcea parte din itinerarul excursiei lor de vis, din vara aceea, după examenul de intrare în clasa a XI-a. Alerga acum pe o alee ce străbătea o pădure în miniatură. Mihai, ținând-o de mână pe Dana, o îndeamnă să alerge și ei... Se opresc în fața unei tufe, asupra căreia Mihai se apleacă și îi ridică frunzele adunate în așa fel, încât parcă ar constitui un acoperiș. Dedesubt, ascunsă în umbră și la umezeală, se poate vedea o plantă micuță, cu totul și cu totul originală ca înfățișare: dintre câteva frunze, ca de lăptucă, se ivește o tulpină groasă, înaltă cam de zece-doisprezece centimetri, pe suprafața căreia sunt crescute, în miniatură, una lângă alta, pe zone precis delimitate, boabe asemănătoare cu cele de grâu, de porumb, de struguri...

— Iată „rodul pământului”! exclamă Ionică.

— Nemaipomenit! spune Dana, îngenunchind și privindu-l mai de aproape... Deși e atât de mică - adaugă ea -, planta aceasta, care este, cred, o ciudățenie a naturii, pare să aibă îndrăzneala și ambiția de a aduna în fructul ei principalele roade ale pământului. Cu siguranță că pentru asta se și numește așa!

— Exact, confirmă Mihai.

— Și-acum, privește „pădurea”! o îndeamnă Ionică pe Dana, cu un gest de parcă i-ar fi oferit un palat din basme.

— Este opera profesorului nostru de științele naturii, Ion Lăzăroiu, se grăbește Mihai să

adauge. Ne-a fost și director. Când am plecat la liceu, acum doi ani, a ieșit la pensie. Dar zilnic îl poți întâlni pe-aici. Cred că și azi...

Dana se uită mirată... Ca și „rodul pământului”, imaginea cu care se întâlnea era neobișnuită, rară: de jur împrejur, arbori, arbuști, pomi și flori, plante fel de fel... Se întâlneau, în același peisaj: bradul, pinul, molidul, cedrul și za-da, mesteacănul, nucul, mărul și ulmul, teiul, prunul și liliacul, dar și magnolia și tuia, gutuiul japonez și măslinul, Mimosa pudica și ferigile uriașe...

Extraordinar! își exprimă fata încântarea. De unde, cum și cine le-a adus, le-a plantat, le-a aclimatizat aici? mai întreabă ea.

— Nu ți-am spus? Profesorul nostru, împreună cu elevii săi - pe doi dintre ei având cinstea să-i privești chiar aici, la ei acasă..., răspunde Ionică, umflându-și „penele”.

— A fost o muncă formidabilă - continuă Mihai -, îți dai seama, ceea ce vezi e rezultatul unei vieți... Semințele - unele dintre ele - i-au fost trimise dascălului prin poștă, în urma solicitărilor pe care el le-a adresat grădinilor botanice din țară și din străinătate... Altele i-au fost aduse de foști elevi ai școlii, din drumurile lor prin lume. Important este - subliniază cu mândrie băiatul - că nimic n-a fost pus la întâmplare. Dimpotrivă - totul e rânduit după criterii științifice, potrivit unei ingenioase scheme care a tins să respecte și să illustreze pe viu (în mic, desigur) o parte din întreaga istorie a evoluției plantelor pe Terra...

*

... Când au ajuns în spatele școlii, la marginea „pădurii” și a grădinii, rămăseseră doar ei doi. De aici încolo, începea pădurea cea adevărată, aflată în vecinătatea satului...

— Vezi, acesta este pârâul despre care ți-am vorbit pe drum...

Dana se apropie de firul de apă, ce se strecoară bombănind ușor printre brazii drepti ca lumina celor mai sigure aspirații. Își udă degetele în apa rece și limpede. Apoi, adunând în căușul palmei câțiva stropi, își răcorește ochii încălziiți de-atâtea zvâcniri ale sufletului...

— Când eram copii - elevi în clasele primare, mărturisește Mihai - ne construiam bărci din filele sau copertele caietelor. Le puneam pe apă și ne luam după ele, la vale, până ce pârâiașul ajunge lângă un pod - imediat după grădina școlii - și se varsă în râul ce înconjoară, ca o panglică vie, satul. Era ca un fel de concurs... al speranțelor. De drumul fiecărei bărcuțe ne legam o speranță, ce urma, în credința noastră, să se îndeplinească sau nu, după cum „nava” ajungea sau nu cu bine la liman... Îmi amintesc că, de cele mai multe ori, „corăbiile” mele... se înecau pe drum!... Mama era învățătoare aici. I-am fost elev. Când am trecut în clasa a V-a - așa cum ți-am spus - ne-a părăsit pentru totdeauna... De-atunci, n-am mai pus nici o bărcuță pe apă. Ultima, care se „scufundase” înainte de a ajunge la țintă, purta cu ea dorința mea cea mai fierbinte, ca mama să mă vadă student. Ținea așa de mult la

acest lucru, despre care de pe atunci îmi vorbea... Cu puțin timp înainte de a închide ochii, mi-a spus: „Să înveți, Mihai!... Singura zestre care nu se pierde este învățătura!”...

— Da, mi-amintesc de această obsesie a ta. M-a impresionat mult când ți-am ascultat mărturisirea. Ca și acum...

*

Peste câteva clipe, Dana îl vede construind la rezeală o bărcuță și, scriind un bilețel, pe care îl așază în ea, le dă drumul, împreună, pe apă. Fata aleargă și prinde mesajul:

Să sărim în luntrea mică, Îngânați de glas de ape
Și să scap din mână cârma
Și lopețile să-mi scape

... citește ea doar pentru auzul propriului suflet, în care cuvintele poetului nepereche se leagănă cald, pe aripi de vis. Notează, la rându-i, câteva cuvinte, pe care le încredințează aceluiași drum, veșnic, în curgerea sa, ca și dorința de fericire a celor ce și-au spălat ori își spală chipurile în oglinzile sale.

Este rândul lui Mihai să culegă tremurătoarea lumină a mesajului, șoptă de șoptă, speranță de speranță:

Să plutim cuprinși de farmec
Sub lumina blândeii lune,
Vântu-n trestii lin foșnească,
Unduioasa apă sune!...

— Haideți, „puișorilor”, că ceilalți au ajuns deja la fermă - li se adresează Ionică, sosit, în grabă, în apropierea lor-, hai, fuguța, fuguța! repetă el îndemnul...

*

În sala cantinei, băieții și fetele mâncau pe-ntrecute brânză și smântână cu mămliguță caldă, atunci pregătită de niște femei harnice...

„Nea Matei” - cum îi spunea toată lumea din sat bunicului lui Mihai - îi purtase pe la ferma de vite, unde-au putut vedea mai ales vițeei, care nu se aflau încă la păscut, pe la saivanele oilor, plecate și ele acum, cu ciobanii, la pășune, și, în sfârșit, la crescătoria de porci, unde cu toții „se îndrăgostiseră” de Gigica - o purcică nostimă și blândă, care, plimbându-se fără nici o teamă printre oaspeți, se lăsa mângâiată și primea, din multele mâini ce se întindeau spre botișorul ei, bomboane pe care le ronțăia, manifestându-și plăcerea și bucuria prin grohăituri scurte și subțiri, delicate, de parcă ar fi fost un gungurit de copil. Adrian avusese inițiativa primei bomboane. Când a văzut c-o mănâncă, a strigat:

— Fraților, ia priviți!... Și mâinile au început să caute febril prin buzunare și-apoi să ofere Gigicăi „delicatesele” gata pregătite pentru ronțait.

— Ia priviți; ia priviți! strigau, în continuare, copiii, făcând haz.

— Mănâncă orice - le-a spus bunicul lui Mihai, aflat de față. Dar nu-i dați prea multe, că s-ar putea să i se facă rău.

Gigica fusese însă „vitează”, mâncase tot și se simțea bine - dovadă că acum se împleticea printre picioarele mesenilor, preocupați „să dea gata” mormanele de brânză proaspătă și castroanele pline cu smântână, așezate, cu dărnicie, în fața lor.

— Nu vă săturați cu ce aveți dinainte, că vă mai dăm și altele, a spus, la un moment dat, o femeie.

— Ce ne mai dați? a întrebat careva.

— Ba una, ba alta!... a răspuns gazda, râzând...

După „una”, după „alta”, însemnând sărmăluțe, și friptură, și... te miri ce-o mai fi fost, ospățul s-a încheiat cu câte o ulcică pântecoasă, din lut ars și smălțuit, plină cu lapte bătut... Au băut cu poftă nebună, făcând, totodată, mare haz de „mustățile” albe ce le creșteau - atât băieților, cât și fetelor - până la urechi. Același miracol l-a suportat și Gigica, pentru că și ea și-a vârat botișorul într-o ulcică asemănătoare, hălăpând, cu mare plăcere, laptele oferit de careva dintre nebunaticii oaspeți...

2.

Toată vara care a urmat, Mihai a revăzut-o pe Dana, de sute și sute de ori poate, mai ales pe malul pârâului ce murmură la hotarul grădinii școlii din sat sau pe prispa casei părintești, căznindu-se să cânte la cavatul lui „nea Matei”.

— Ce e acesta? a întrebat, când l-a zărit.

— Un „fluier altoit”! i-a răspuns Mihai, râzând.

— V-ați „ajuns” de tot, dacă ați început să „altoiți” și fluier!

— Poate că începutul s-a făcut cu ele! Tradiția lor în sat e... de când se știu oamenii de pe-aici!

— Și, totuși, cum se numește?

— Caval! Pe acesta l-a tăcut bunicul... Nu vreau să-l laud, dar el cântă, poate, cel mai frumos dintre toți cei pe care i-am văzut ținând acest soi de fluier la buze. Interpretarea doinelor mai ales este specialitatea lui, cavatul fiind în stare să scoată niște sunete duioase, calde, prelungi, de parcă ar lăsa în urma lui un râu de suflet...

Dana îl asculta, curioasă.

— Știi și tu să cânti?

— Întrucâtva! După moartea mamei am învățat... Când cânta bunicul, ea îl asculta cu mare plăcere... N-am înțeles prea bine la ce se gândea, dar, odată, mi-a spus că sunetele acelea, pe care le auzea atunci, o ajută, parcă, să se regăsească... Observând că o privesc lung, a încercat să-mi explice:

„Știi - zicea -, trecând prin viață, pierzi în fiecare clipă câte ceva din tine... Ascultând cântecul acesta simplu, ca o linie dreaptă, dar duios cum numai glasul de mamă poate fi, parcă ți se limpezește, dintr-o dată, drumul trecerii prin ani și simți cum, din spate, poteca aceea tăiată de ființa ta prinde să vină din urmă, adunând din jur ori de cine știe unde, în cortegiu, tot ceea ce s-a desprins din tine și s-a petrecut fără speranța de a mai fi regăsit!”

— Vreau să te aud cântând! l-a rugat fata.

— Mai bine să-l ascuți pe bunicu'; uite-l că intră pe poartă! i-a răspuns Mihai...

3.

Microbuzul se oprește în fața unei clădiri maiestuoase, pe frontispiciul căreia se află scris, cu litere groase, prinse pe o pancartă, „SUCCES!”. E un club renumit, al unei mari întreprinderi industriale.

— Alo, stimabile, gata cu visarea! Trecem la realitate! Am ajuns! se aude glasul lui Ionică.

Mihai privește însă, în continuare, absent, prin fereastră.

Ii era greu să părăsească vara lor de vis! Trecuse, de-atunci, iată, aproape un an și jumătate... Și câte nu se întâmplaseră... Raiul și iadul le fuseseră, pe rând, stăpâni peste viață, în ultimul timp, mai ales... iadul!

După câteva clipe, realizând că mașina s-a oprit și observând zarva din fața clubului, se întoarce spre ceilalți, îndemnându-i:

Repede! Jos! Hai, să nu întârziem cumva!

— Uite-l că „s-a trezit”! Și voi, care ziceți că...

— Ionică, mă doare capul și așa... Pune mâna pe tobă și dă-i drumul! îl apostrofează șeful formației.

Camera în care s-au instalat se află în apropierea scenei. Concursul a început deja. În fața juriului și a sălii pline cu spectatori - elevi, profesori, părinți - evoluează acum formația de care se tem cel mai mult colegii lui Mihai și pe care au avut-o în vedere tot timpul, în cele aproape șase luni consacrate pregătirii pentru ziua aceasta.

Strecurat în culise, Ionică își privește rivalii cu o disperare crescândă. Își pune mâinile în cap și aleargă în sala în care Mihai, Șerban și Radu își pregătesc instrumentele.

— E prăpăd! exclamă el, repezindu-se spre un difuzor aflat pe perete! Ascultați! îi îndeamnă, învârtind butonul. V-am spus că nu e de glumă! Sunt tari, dom'le!...

În cameră se revarsă o melodie inspirată, cu un ritm îndrăcit. Execuție - aproape ireproșabilă!...

Fața lui Mihai se întunecă. Șerban și Radu schimbă priviri îngrijorate...

Melodia aceasta îi torturase aproape o jumătate de an!...

4.

... O adusesse Ionică într-o zi, în toamna trecută. Tocmai se hotărâseră să înceapă repetițiile, în vederea „Festivalului primăverii”. Erau acum în clasa a XII-a. An de mari încordări, cu bacalaureat și examen pentru facultate... În plus, Socrate îi părăsise. Ajungând director („Ce i-o fi trebuit?” se întrebase Ionică. „Parcă i-a trebuit lui neapărat?” i-a răspuns Dana. „L-au obligat! Au fost alegeri, n-ați auzit?!”), ei, foștii lui elevi, fuseseră „vărsați” - cum se exprimase Ionică - la Isoscel încă din anul școlar trecut.

„Nu fiți triști! le-ar fi spus Socrate. Vom fi mereu împreună. În orice caz le declarase el, ca pe scenă - și în acest ultim an de liceu ochiul meu va pluti de-a pururi peste capetele voastre! Și, ca să vă convingeți, iată, vă fac o propunere, pe care aș dori să o luați ca pe o plăcută sarcină: formația voastră de muzică rock - formația liceului, de fapt - este deja cunoscută și dincolo de lumea școlii. Ați făcut o treabă foarte bună în anii trecuți înființând-o și muncind atâta pentru afirmarea ei. În anul acesta, la concurs, vreau să-mi aduceți premiul întâii E clar?... Eu țin foarte mult la «Excelsior»-ul vostru! Și să nu-mi spuneți că voi țineți mai puțin... la el, ca și la mine!”

„Se poate, dom’ director?!...” intervenise Ionică, ducându-și mâna spre inimă...

„Se poate, din păcate, se poate și așa ceva! i-a retezat-o Socrate. Dar cu doresc să se poată ceea ce v-am rugat!”

Mihai simțise un fior cutremurându-i coloana: dorința lui Socrate nu era o sarcină prea ușoară. Iar el, ca „șef al formației, avea, așadar, răspunderea cea mare... De aceea se hotărâse să înceapă repetițiile nu la mult timp după debutul anului școlar.

„Să fie timp” - își spusese, fiindcă aveau atâtea de pus la punct.

... Experiența lui în domeniul concursurilor era zero: nu știa ce și cum. Un lucru era sigur: ca să câștigi, trebuie să fii nu bun, ci foarte buni Dacă vor înțelege cu toții așa ceva, cine știe...

*

În ziua aceea, se aflau în sala de festivități a liceului...

Mihai era nervos: voia să înceapă, dar Ionică nu era de găsit. Dispăruse de la internat cu vreo două ore în urmă, spunând că va fi la timp la repetiție, lată că trecuseră însă peste treizeci de minute, de când se adunaseră cu toții aici, iar ei - nici vorbă să vină.

— Unde umblă zbanghiul ăsta, măi fraților? Geta, tu nu știi de urma lui? întreabă Mihai, a nu știu câta oară.

— De unde să știu: nu e colegul vostru? răspunde ca aproape ofensată, continuând să facă vocalize.

— O fi la ora de haltere, face mușchi pentru tobă! glumește Șerban, subliniindu-și ironia cu câteva note groase, la orga electronică...

În timpul acesta, Adrian își acordează chitara...

— Repetăm fără baterie! hotărăște Mihai... Geta, fii a-tentă să nu te mai împiedici în bemolul acela!

— Că-ți zdreleşti nasul! adaugă Șerban, zâmbind.

— „Nimic durabil nu se poate face țară sacrificii!” citează Geta, emfatic, fără să știe precis din cine... Izbucnește apoi în râsul ei caracteristic.

— Dar nici țară exigență! o pune la punct Mihai...

Se vede cât de colo că e supărat. “Ăstora le arde de glumă, iar mie îmi arde cămașa în spate”, se gândește. Și, energic, comandă:

— Un', doi, trei, și!...

Formația - cu două chitare (Mihai și Adrian), cu orgă electronică (la care cânta Șerban) și cu interpretă vocală (Geta) lipsită, așadar, de aportul bateriei atacă o melodic plăcută, dar fără strălucire... După nici un minut însă, Ionică apare ca o vijelie, strigând: Stop! Stop!...

Mihai face semn de oprire. Apoi se întoarce către colegul lor, care se apropie, cu jucată nonșalanță, de scenă...

— La ce oră trebuia să-ncepem repetiția, dom' Ionică? îl întreabă el crunt.

— Repetăm degeaba! răspunde Ionică enigmatic. Și, scoțând din servietă un casetofon, îl așază pe scenă. Apasă pe un buton... Din aparat, înaintează spre ei, îi înconjoară, îi prinde de suflet o splendidă melodie de dragoste, executată destul de bine de o altă orchestră.

— Ce e asta? întreabă, intrigat, Mihai, după câteva minute de ascultare.

— Concurența!

— Ce concurență?

— Liceul „Eminescu”... rivalii noștri numărul unu!

— Și cum a ajuns la tine caseta?

— Aflat!... Filat!... Înregistrat!... Iar acum - ascultat! arată Ionică spre casetofon.

— Adică... furat! subliniază Mihai. Cum ți-ai permis, mă?

— Schimb de experiență! motivează Ionică. Adică tu îți închipui că ci nu ne spionează?! Să fii sănătos! Numai că nu prea au ce asculta de la noi! Uite - și deschide, din nou, casetofonul -, asta melodie! Ne pulverizează la concurs! Adio premiul I!...

În aceste clipe au amuțit cu toții... Ascultă cu alt interes, în timp ce, pe fețele lor, se-așterne, treptat, îngrijorarea... Un moment de tăcere grea urmează sfârșitul melodiei.

— Am încurcat-o! e de părere Adrian.

— Nu-i nimic, ne salvează Dana - subliniază, ironic, Șerban, arătând spre colega lor, care

tocmai atunci intra pe ușa sălii de festivități.

Mihai îl fulgeră cu privirea. Ar fi vrut să-i și spună ceva, dar fata, ajungând lângă scenă, li se adresează tuturor:

— M-am întâlnit adineauri cu Socrate - spune ea...

— Și precis că domnul director ți-a dat, încă o dată, în grijă sufletele noastre! intervine Șerban.

— Mi-a zis că vă scoate de la inimă, dacă...

-... nu ieșim primii! Știm, știm! conchide interpretul la orgă electronică.

Văzându-i pleoștiți pe ceilalți, Dana îi cercetează cu mirare:

— Dar ce-i cu „veselia” asta pe voi? Parcă v-ar fi potcovit Isoscel pe fiecare cu câte un trei...

— Ne bucurăm pentru succesele colegilor noștri de la „Eminescu” - răspunde Ionică, apăsând, spre convingere, încă o dată, pe butonul de pornire al casetofonului...

— Melodia e frumoasă și băieții cântă bine! afirmă Dana, după ce ascultă și ea înregistrarea. Dar asta nu înseamnă că... O să ne descurcăm noi! îi încurajează ea.

5.

Părăsind scena, după ce „au dat o raită” - de aproape două ore - prin tot repertoriul lor, în speranța că doar-doar vor găsi ceva care să-i satisfacă, băieții și fetele pășesc tăcuți spre ieșire. Rămas ultimul, Ionică încuie ușa sălii de festivități.

— Așadar, pușorilor, acum să vă văd eu cum ajungeți la „cheia” succesului! spune el, arătând cheia din mână...

Vrea, desigur, să-i scoată din starea de apăsare în care se află cu toții. Șerban, înțelegând, se prinde în joc. Mimează concentrarea, oprindu-se și ducând arătătorul spre tâmplă:

— ... Învățând la...

-... matematică! adaugă Geta, cu același ton de „seriozitate”.

Deodată, însă, răzbate, venind dinspre capătul culoarului, ecoul unor pași...

Ionică ciulește urechile:

— Sst! exclamă el, șoptit.

Se opresc ca la comandă. Zgomotul unor tocuri de pantofi înțepă strident liniștea...

Fața lui Ionică devine rotundă. În ochi i-a apărut o lumină jucăușă:

— Ghici ghicitoarea mea! spune el, așteptând curios răspunsul.

Băieții și fetele încep să silabisească în cor:

— I-sos...

Dar, chiar în clipa aceea, de după colț, apare profesoara de matematică.

— Bună ziua, doamnă profesoară - continuă ea, ca și cum ar fi spus, fără nici o întrerupere,

silaba următoare de la cuvântul început.

— Ce e cu voi, puișorilor, de unde veniți așa, ca de la nuntă? întrebă dăscălița, privind spre chitarele lui Mihai și Adrian.

— Repetiție, doamnă dirigintă! răspunde Mihai.

— Ce repetiție? Pentru ce?

-„Festivalul primăverii”!... Cum, n-ați auzit? Trebuie să luăm premiul I, precizează Ionică, plin de importanță. Concursul bate la ușă!, mai adaugă el, cu aceeași morgă.

Isoscel bate și ea, de câteva ori, a surprindere, din pleoapele ochilor. Apoi, revenindu-și, croiește scurt argumentul:

— Și bacalaureatul „bate la ușă”, puișor.

— Da, dar ușa aceea e mai îndepărtată și, ca să zic așa, pentru tot anul acesta, e de fiecare zi, pe când cealaltă e una deosebită: dacă n-o deschizi bine o dată, a doua oară nu mai ai ce căuta în fața ei...

— Ia uitați-vă, ce filozof a devenit dânsul! zice Isoscel zâmbind. Și dacă și aceea, „de fiecare zi”, devine „deosebită”, cum a mai fost o dată?!... Ce spui, domnu’ Ionică?

— Așa ceva nu se va mai întâmpla, doamnă profesoară! Doar v-am dovedit că...

— Ce mi-ai dovedii, ce mi-ai dovedit? se repede Isoscel. Nu cumva ți-au crescut cornițe? Și, apropiindu-se de Ionică, dă să-i caute parcă sub păr presupusele excrescențe...

— Cornițe de matematician! șoptește Șerban către Geta.

— De obraznic! răspunde profesoara, care l-a auzit. Și-o să vi le tai la toți! De mâine, puișorilor, zdrăngănelile - numai o dată pe săptămână! S-a înțeles? Și, în nici un caz, în dauna matematicii.

— Doamnă profesoară, noi..., vrea să intervină Dana.

— Nici o „doamnă profesoară”! Tu, care ești șefa clasei, în loc să-i ciufulești, că sar peste cal, le dai apă la moară?!

— De „apă” n-am prea avea noi nevoie! meditează, cam păgubaș, bateristul.

— Ionică, băiatule, ora viitoare, care nu e mai departe decât mâine, te ascult! declară Isoscel. Și pe voi, la fel! arată ea spre ceilalți. Să nu ziceți că nu v-am anunțat!... Și să mai spună cineva că nu sunt cumsecade și democrată! adaugă profesoara, zâmbind cu ironie, în timp ce, întorcându-se și plecând, reia ciocănitul ritmic și înțepat al tocurilor „cui”, izbite de dalele coridorului...

6.

Parcul din apropierea liceului, în care au intrat toți șase, îi ajută parcă să-și limpezească gândurile, să ia o decizie. Ionică lovește, cu necaz, într-o pietricică de pe aleea pe care trec în grup.

— Cum îi zice, mă,... era o expresie așa... sus... sur..., ceva cu cordul, cu inima...

— „Sursum corda”! exclamă Mihai... Ai uitat latineasca de tot!

— Exact: „ sursum corda „! Sus inimile, fraților! spune el, vrând să-i încurajeze. Până la urmă o scoatem noi la vopsea!

Mihai se oprește:

— Nu există decât două soluții - precizează: ori ne dăm bătăuși de la început, ori găsim o melodie trăsnet! „Tertium non datur”! adaugă profesoral, făcându-i cu ochiul Danei. Cum ziceai că se traduce, Ionică?

— Ha, ha, ha! râde, mânzește, prietenul lui Mihai, credeai că mă prinzi... P-asta o știi și eu: „A treia nu se poate”! traduce el, înfoindu-se.

— Așa că - la treabă! hotărăște „șeful”. Căutăm cu toții, trebuie să găsim melodia!

— Deci: plimbare de voie! Geta, ai un cavaler! sare Ionică, oferindu-și brațul.

— Mulțumesc! eu merg pe dincolo - spune fata, arătând altă alee, spre care se și îndreaptă, salutându-și colegii.

O clipă Ionică rămâne descumpănit. Gestul - desigur, pe jumătate, în glumă făcut - era asemănător cu altele care îl surprinseseră pe băiat, în toamna aceasta. După vacanța de vară, Geta, întoarsă la școală, arăta și se purta de parcă nu-și amintea nimic despre prietenia lor din anii trecuți.

„Cred că nu m-a luat niciodată în serios!” i-a spus el, într-o zi, lui Mihai, cu o tristețe sinceră în glas.

„Pe tine e și foarte greu să te ia cineva așa cum ziseși!”...

„Ori și-a găsit pe altcineva!” exprimă Ionică alt gând ce i se ivise așa, pe neașteptate, fulgerându-i ființa cu o lumină de bisturiu...

Acum găsește însă pe loc soluția: - Atunci avem același drum! spune și se repede în urma ei, începând să-i cânte, dintr-o cunoscută romanță: Te-aștept pe-acelasi drum de altădat', / Ca tu să înțelegi că n-am uitat!...

Geta se-ntoarce brusc spre el:

— Ce să uiți, măi, ce să uiți?... „Amorul” tău n-are amintiri!

— Păi, da, că el se consumă la prezentul... veșnic! glumește Ionică.

*

În timp ce se îndreaptă spre ieșirea din parc, Șerban întoarce capul, cu discreție, spre o bancă, de pe altă alee, pe care Dana și Mihai tocmai... se sărută.

— Tot mai oftezi după ea? îl întreabă Adrian, care pășea alături de el.

— Aiurea! Ce-a fost - a trecut! răspunde Șerban, simulând indiferența. Și, dacă vrei să știi, nu mi-a plăcut niciodată!

— Nu te cred - vine replica chitaristului -, dar, în raport cu... galaxia „Andromeda”, n-are nici o importanță!

— Și cum o să găsim melodia, Mihai? întreabă Dana.

— O găsim noi, o asigură el.

Trec acum prin dreptul debarcaderului, apropiindu-se de un bătrân fotograf, care-și invită clienții, repetând aproape ca un automat:

— O fotografie la minut! Pofțiți, pofțiți! Durează toată viața!... Toată viața! O fotografie la minut! Pofțiți!...

Dana și Mihai se opresc în același timp: se privesc în ochi, apoi se îndreaptă spre vechiul aparat de fotografiat, cu trepied.

Mihai ia scaunul bătrânului, îl potrivește în fața obiectivului și se așază. Dana, înțelegându-i intenția, vine lângă el și-i pune mâna pe umăr, alcătuind astfel o imagine tradițională, în genul fotografiilor din bălciurile de altădată.

Bătrânul îi privește. Ii place jocul, dar le face o propunere, zâmbind:

— N-ar fi mai bine să stea domnișoara pe scaun?

— Nu, nu! răspunde Dana, mimând seriozitatea. Femeia a fost, din totdeauna, protectoarea bărbatului! mai adaugă, apăsând pe umărul lui Mihai.

Cei doi pufnesc în râs, în timp ce bătrânul îndepărtează, cu un gest grațios, capacul obiectivului... Scoate apoi, la repezeală, filmul și-l pune în cutia cu revelator.

— Acușica sunt gata, îi asigură.

— R doar „la minut”, nu? remarcă Mihai.

— Bineînțeles! Bineînțeles!... Iată-le, pofțiți! mai spune el, înmânând fiecăruia câte o fotografie... Pofțiți!... Durează toată viața!...

Dana și Mihai își cercetează, ușor emoționați, chipurile.

— Ce-ar fi să le schimbăm între noi? o întreabă, amuzat, băiatul.

— De acord! răspunde fata și-i întinde fotografia ei, primind-o, în același timp, pe aceea din mâna lui Mihai. Dar asta înseamnă că ne-am făcut câte un dar. Mulțumesc! mai spune - și-l sărută pe obraz.

— Și eu! răspunde băiatul, întorcându-i sărutul. O prinde apoi pe după umeri, îndepărtându-se bucuroși pe alee.

— Ce minune e tinerețea! șoptește bătrânul, privind în urma lor cu nostalgie...

*

Când au ajuns în fața blocului, Dana i-a spus aproape în șoaptă lui Mihai, în timp ce-l privea

însă în luminile ochilor:

— Nu urci până la mine?!...

— Și-ai tăi... ce-or să zică? a răspuns băiatul, ușor surprins.

— Nimic: mama e-n tură și tata în delegație! a precizat ea, luându-l de braț...

*

După vreo jumătate de oră, în fața tablei de șah, Mihai mută, absent, o piesă.

— De ce nu ești atent? îl întreabă Dana, mutând și ea și adăugând: Mat!

Băiatul zâmbește stânjenit.

— Mă gândeam la... fotograf - răspunde el, la întâmplare.

— Oare „durează toată viața”? rostește Dana, ca pentru sine, și, ridicându-se, vine lângă Mihai. Băiatul se ridică, de asemenea.

— Sărută-mă, Mihai! i se adresează fata, lipindu-se de el și îmbrățișându-l cu patimă...

... Se dezbrăcaseră - unul pe celălalt - cu o simțire înfometată și nouă, pe care n-o mai cunoscuseră până atunci. Și, când s-au văzut goi, i-a cuprins o înfiorare de oarecare spaimă. Mai ales fata a tresărit, trezindu-se din freamătul unor clipe bezmetice.

Mihai a strâns-o lângă el, într-un gest ca de ocrotire. Apoi, luând-o în brațe, ca pe-o comoară, a așezat-o cu grijă și pietate pe canapeaua de-alături. S-a întins și el lângă fată și a început s-o sărute, pornind de la ochii acum închiși într-o dulce așteptare, continuând cu obrajii învăpăiați, cu buzele ce vibrau ca aripile unor doruri care-i împăienjeniseră, din când în când, ceasuri din nopți cu zborul înalt, dincolo de hotare știute, coborând pe gâtul cu armonii de catifea și oprindu-se, deocamdată, la mugurii calzi și speriați ai sânilor, care primeau, cu sfială, botezul unui alt început de viață...

Când băiatul s-a încumetat să pună stăpânire pe ființa ei, Dana a țipat scurt și l-a strâns tare, tare, lângă ea, ca pe cel mai de preț zâmbet din faldurile destinului.

Îndurerata fericire ce a urmat și-a desenat, literă cu literă, paragraful numărul unu din zvâcnirea clipelor ce vor deveni, în curând, amintire...

7.

De-a doua zi, căutarea melodiei „trăsnet” - cum o numise Mihai - a devenit o preocupare febrilă, o obsesie...

Iată-l, de pildă, pe Șerban, care, de-abia sosit de la școală, nici nu are răbdare să mai mănânce. Scoate din geantă o casetă video, o introduce în aparat și, așezându-se pe un fotoliu, începe să urmărească o cunoscută cântăreață de muzică ușoară. Melodiile interpretate se succed ca-ntr-un film.

Șerban notează, din când în când, câte ceva pe carnetel, fără să pară însă mulțumit.

Într-o cameră de-alături, se aude târâitul telefonului. Răspunde doctorul, tatăl lui Șerban, care nu sosise nici el de prea mult timp.

— Bine, vin imediat! spune în grabă și, după câteva minute, apare pregătit de plecare.

— Salve, tată! spune băiatul. Ce e cu tine, iar pleci?

— S-a ivit o operație urgentă! Dacă sosește mamă-ta, îi explici tu!... Vezi că ți-am adus o casetă, e pe birou. Dar alta să nu-mi mai ceri!

— Știu, știu: Electronica!... Nu vezi, o pun pe muzică! Și-n formație nu cânt la orgă... electronică?

Doctorul se-ntoarce, ia caseta și-o bagă în buzunar.

— Asta... pentru că ești spirituali îi spune, în timp ce iese pe ușă.

Șerban oprește aparatul. Abia acum simte că-i este foame. O pornește către bucătărie...

*

Acasă la Geta însă căutările continuă. Fata ascultă acum o melodie ritmată. O murmură în același timp cu interpreta, mișcându-se cu grație, de parcă s-ar afla pe scena unei săli pline cu spectatori.

Din dormitor, mama o aude, bineînțeles. E un pachet de nervi. Se poate observa după mișcărilor cu care se machiază, în fața oglinzii. Se grăbește să ajungă la teatru. În seara aceasta are spectacol. E actriță. Ca de obicei, în asemenea momente, este „asistată” de tatăl fetei, arhitect, care primește, în felul acesta, de la autoritara lui soție, ultimele „instrucțiuni” pentru ziua respectivă, pentru zilele următoare sau chiar pentru întregul lor viitor comun.

Așezat pe un fotoliu, într-un colț al încăperii, desenează ceva, liniștit.

Trebuie să-i scoatem neapărat gărgăunii! decide, ferm, actrița. Nu are în cap decât muzică. De când cu formația asta a lor, a-nnebunit de tot!...

— Dar desenează, dragă, în fiecare zi... Se pregătește... Ce-ai vrea?

— Să stai serios de vorbă cu ea! Asta! Că eu nu sunt bărbat în casă! Și nu se face actriță, ci arhitectă!

— Păi, poate vrea, totuși, să se facă ceea ce ești tu! Nu vezi, cântă! De ce n-o iei sub oblăduirea ta?!

— Nu te mai obosi de pomană: lucrurile sunt stabilite de la început și pentru totdeauna!... Vii să mă iei la nouă! Vezi să nu întârzi!... Și, cu această ultimă precizare, iese din dormitor. Trecând pe lângă camera fetei, de unde acum răzbate și mai tare muzica, se oprește, face o grimasă de nemulțumire, ar vrea să intre dar... se răzgândește. Părăsește apartamentul, lăsând în urmă umbra unui gest de lehamite...

Geta înlocuiește o casetă cu alta. Ascultă două-trei acorduri, după care, nemulțumită, derulează rapid. Apasă din nou pe buton... În clipa în care pe ușă apare arhitectul. Fata oprește casetofonul.

Pun pariu că mama iar ți-a dat sarcina să stai de vorbă serios” cu fiica dumitale - îi spune ea.

Pariu nu pun, că pierd! Dar să știi că mama are dreptate. Poate că exagerează întrucâtva..., însă...

— Bine, tată, dar am făcut tot ce mi-ai dat. Privește! îl îndeamnă, arătându-i o serie de caiete și de planșe.

— Da, dar examenul la Arhitectură nu e o joacă... Și, uite, timpul trece!

— Timpul! Mai am aproape un an până atunci! De-abia am început clasa a XII-a!

— Și mai e ceva: mama este bolnavă, este mereu tot mai nervoasă, trebuie s-o menajăm!

— Și cu ce-o deranjează faptul că eu sunt într-o formație de muzică rock?!

— O deranjează! Zice că-ți pierzi vremea!...

— Uf! oftează Geta, apăsând pe clapa de pornire a casetofonului.

*

Cam în același timp, într-o cabină, la Radio, Mihai își scotea căștile de la urechi. Ascultase, timp de vreo două ore, zeci de melodii. Venise aici fiindcă îl cunoștea pe unul dintre operatori. Era de la el din sat.

— Ei, ai ales, ești mulțumit? îl întreabă acesta. - Ar fi ceva..., răspunde băiatul, fără prea mare convingere.

— Uite, pe astea nu le am la îndemână - îi spune operatorul, arătându-i o listă. Mai vino... mâine, poimâine... când ai tu timp... Apropo, taică-tău ce mai face?

— Cum îl știi, cu trenurile! răspunde Mihai.

— Și bunicul, nea Matei?

— Cu orătăniile lui!

— Te-a învățat și pe tine să cânți la caval?

— Ehe, eu știu de când eram mic. După moartea mamei am învățat...

— Tu, cu muzica, pe el l-ai moștenit! Știi, îl am înregistrat undeva, de când am fost acum câțiva ani, în sat. Când mai vii, îți dau banda, s-o asculți... Te mai aștept!

— Îți mulțumesc, nene Tudore!

— Salut! Și succes! Poate o să te înregistrez și pe tine, cine știe?... Dacă ai să câștigi concursul!

— Păi, atunci trebuie să mă țin de promisiune!

— Tine-te!...

8.

Intrând în camera lor, de la internat, Mihai rămâne surprins: Ionică, în vârful patului, înconjurat de mai multe cărți, tocește de zor. Din când în când, închide ochii și repetă, numărând pe degete oasele principale ale capului, într-o bolboroseală monotonă.

— Ce faci, mă? îl întreabă Mihai, apropiindu-se de el.

— Mă relaxez! răspunde Ionică, transpus, continuându-și bolboroseala, ca și cum ar fi în transă.

Mihai îi dă un ghiont:

— Deșteptarea!

Ionică sare ca are...

— Ascultă - spune el și, dintr-o suflare, înșiră un potop de numiri de oase... Le-am dat gata și pe astea! exclamă satisfăcut.

— Eu te-am lăsat să-nveți la Isoscel, că acolo e buba cu tine, deși văd că ai avansat oarecum... știi să numeri pe degete...

— Mihai, eu chiar vreau să mă fac profesor de sport și, fără anatomie, degeaba! Așa că trebuie s-o iau foarte în serios!

— Da, dar fără matematică, n-o să termini nici liceul!

— „Puișorule”, află că la „mate” sunt tobă!

— O să vedem noi mâine, când o să-ți pună Isoscel un trei răsunător.

— Facem pariu că nu-mi pune?

— Facem!

— Pe ce?

— Pe zece înghețate!

— Bate palma!

*

E noapte, e târziu... Ionică doarme, sforăind ușor. În răstimpuri mai bolborosește denumiri de oase...

În patul de-alături, Mihai, cu mâinile sub cap, privește prin întuneric... Caută o lumină, după care să meargă...

Vizavi de el, în cel de-al treilea pat al camerei, Adrian a adormit cu veioza aprinsă. Ca și în anii trecuți, stau toți trei la un loc... Cartea din care a citit i-a căzut pe piept. Mihai se ridică, îi ia cartea și stinge veioza. Se așază din nou în pat, continuând să privească în gol. În liniștea nopții, nu se aude

decât torsul, ca de motan, al lui Ionică. Deodată, sforăitul încetează...

— „Sursum corda”, puișor! strigă acesta. Mihai începe să râdă, crezând că prietenul lui vorbește în somn.

— Și nu te mai zgâi atâta, că faci găuri în tavan! adaugă Ionică.

— Mă, tu vezi și prin somn?

Viitorul profesor de educație fizică se-ntoarce însă pe partea cealaltă și începe să „toarcă” din nou.

9.

A doua zi, într-o pauză, înainte de ora de matematică, se aflau pe coridor.

— E clar, ne trebuie ceva nou! spune Mihai.

— Nou, nou, dar de unde? întreabă Dana.

Ionică ciulește urechea și pare să aibă o idee... Iată însă că de ei se apropie Socrate, care trece grăbit pe culoar.

— Bună ziua! spun elevii aproape în cor.

— Ce faceți, mânjilor? Cum merge treaba? se adresează el celor din formație.

— Suntem cam la ananghie, răspunde Mihai.

Directorul îl mângâie ușor pe obraz:

— Ce spui? Zilele astea trec pe la voi! Stăm de vorbă! adaugă și se îndepărtează.

— „Șase”! anunță cineva. Vine!

Elevii intră grăbiți în clasă, ocupându-și locurile în bănci.

Ușa se deschide și în cadrul ei apare Isoscel, care se adresează cuiva, rămas pe coridor:

— Poftește, drăguță!

Clasa toată ridică ochii, privind la băiatul înalt, subțire, agreabil la înfățișare, care intră în clasă.

Ionică îi face un semn cu cotul lui Mihai, spunându-i:

— Fii atent! „Nu prea știe, dar are stofa!”...

Mihai zâmbește, amintindu-și o replică binecunoscută a profesoarei lor de matematică.

— El o să fie colegul vostru - spune Isoscel, arătând spre băiat. A venit cu părinții, din provincie. Se numește... Cum ziceai că te cheamă?

— Munteanu Radu! răspunde elevul.

— Să-i urăm „Bun venit”! Aș vrea să se simtă bine în colectivul nostru! mai spune profesoara.

Băiatul se înclină, mulțumind respectuos. Elevii aplaudă, cântărindu-l din ochi pe noul-venit.

— La matematică... l-am testat eu - reia Isoscel: Nu prea știe, dar are stofa! Așa că, să sperăm